

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Pred dvomi dňami sme oslavovali slávnosť svätých apoštolov Petra a Pavla, piliere viery, ktorí vyliali svoju krv pre Krista v Ríme. Toto mesto svätý Peter určil za svoje sídlo a korunoval v ňom svoj život mučeníckou smrťou. Tak sa rímska cirkev stala natkou a hlavou všetkých cirkví sveta. Ďakujme Bohu za tento jeho plán, ktorým chcel kresťanov utvrdiť v zjavenom učení a viditeľným spôsobom zaručiť jednotu. Naučme sa aj my položiť život, dokážme zomierať každý deň nášmu ja.

Boh pripravoval založenie Cirkvi počas celých dejín spásy. Najprv v Starom zákone, keď si vybral Izrael za svoj národ a neskôr, keď sa naplnil čas, poslal na svet svojho milovaného Syna, ktorý svojím vtelením, učením, zázrakmi a povolaním Apoštolov určil Dvanástich na to, aby pokračovali v jeho vykupiteľskom poslaní. „Ale Cirkev sa zrodila najmä z Kristovho úplného sebadarovania za našu spásu, ktoré anticipoval v ustanovení Eucharistie a uskutočnil na kríži.“¹ Potom, keď bolo „vykonané dielo, ktorého uskutočnením Boh poveril Syna na zemi (pozri Jn 17, 4), bol zoslaný Duch Svätý v deň Turíc, s účelom posvätenia Cirkvi“². Naplňme sa obdivom nad týmito dvoma tajomstvami a prosme Nebo o veľkú vieru tak, ako to chcel náš Otec.

Cirkev úplne závisí od vteleného Slova, ktoré sprítomňuje na svete až do skončenia vekov a je vedená Duchom Svätým, ktorý prebýva v jej lone ako v chráme. Ďakujme a majme v úcte toto hlboké spojenie Cirkvi s Najsvätejšou Trojicou: Cirkev je a my sme svätý Boží ľud, mystické Kristovo telo, príbytok Ducha Svätého. Je teda logické, že po vyznaní viery v Ježiša Krista a v božskosť Ducha Svätého, taktiež vyznávame tajomstvo Cirkvi, do ktorej sa začleňujeme prostredníctvom krstu a v ktorej, ako v univerzálnej sviatosti vykúpenia, sa uskutočňuje dielo nášho posvätenia.

*Verím v jednu, svätú, katolícku, apoštolskú Cirkev*³. Toto vyznanie viery, pri ktorom sa vymenovávajú štyri vlastnosti, ktoré Cirkev vnútorne hodnotia a zároveň prejavujú navonok, je odlišujúci znak katolíckej doktríny. ***Toto sú základné vlastnosti Cirkvi, ktoré majú pôvod v jej povahe, tak ako ju chcel Kristus. Tým že sú základné, sú taktiež znakmi, ktoré ju odlišujú od ktoréhokoľvek iného ľudského spoločenstva, aj keď by aj v týchto bolo počuť vyslovovať Kristovo meno.***⁴

Utvrd' me sa v nadprirodzenej povahe Cirkvi, silne ju vyznávajme, ak je to potrebné, pretože v týchto momentoch je mnoho tých, (...) čo tieto hlavné pravdy zabudli a snažia sa presadiť obraz Cirkvi, ktorá nie je svätá, nie je jedna, ktorá nemôže byť apoštolská, pretože sa neopiera na skale, čiže na Petrovi, ktorá nie je katolícka, pretože je brázdená neoprávnenými partikularizmami, ľudskými vrtochmi.⁵

Tieto silné a veľmi jasné úvahy svätého Josemaríu sa nám javia, a vždy to tak aj bude, veľmi aktuálne. Ako nedávno povedal Svätý otec František, ešte stále sú ľudia, ktorí hovoria

¹ Katechizmus Katolíckej cirkvi, 766

² Druhý vatikánsky koncil, *Lumen gentium*, 4

³ Rímsky misál, Nicejsko-konštantínopolské vyznanie viery

⁴ Sv. Josemaría, Homília, *Vernosť Cirkvi*, 4. júna 1972

⁵ Sv. Josemaría, Homília, Nadprirodzený zmysel Cirkvi, 28. mája 1972

„Kristus áno, Cirkev nie“. Ako aj tí, čo hovoria: „ja verím v Boha, ale nie v kňazov“. No je to práve Cirkev, ktorá nás vedie ku Kristovi, ktorá nás vedie k Bohu, Cirkev je veľká rodina Božích detí. Samozrejme, tiež má ľudské vlastnosti v tých, čo ju tvoria: v kňazoch, vo veriacich existujú nedostatky, nedokonalosti, hriechy (...), ale je krásne, že keď si uvedomíme, že sme hriešnici, nájdeme Božie milosrdenstvo, ktoré nám vždy odpustí⁶ a udelí nám svoje odpustenie skrze Cirkev, ktorá je uchovávateľkou vykupiteľského slova a posväcujúcich sviatostí.

*Vo svätej Cirkvi nachádzame my, katolíci, našu vieru, naše normy správania sa, našu modlitbu, zmysel bratstva, spoločenstvo so všetkými bratmi, ktorí už zomreli a očisťujú sa v očistci, oni sú očisťujúcou sa cirkvou, alebo sa už večne radujú, tí sú víťznou cirkvou, z blaženého pohľadu, večne milujú trikrát svätého Boha. Cirkev tu pretrváva, no zároveň presahuje dejiny. Cirkev, ktorá sa narodila pod plášťom Panny Márie, ju neprestáva, na zemi aj v nebi, oslavovať ako Matku.*⁷

Svätý Josemaría, ktorý dennodenne bláznivo miloval svätú Cirkev, nás naučil správať sa rovnakým spôsobom. Od momentu založenia Opus Dei jasne videl, že cesta k tomu, aby sme mohli dať Bohu všetku slávu, aby sme mohli postaviť Krista na vrchol všetkých ľudských činností, je jasne vyznačená touto túžbou: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Všetci musíme prísť spolu k Ježišovi skrze Máriu v jednote s úmyslami a snahami Svätého otca, Kristovho zástupcu na zemi. V Ceste svätý Josemaría napísal pre všetkých katolíkov: ***„Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam ecclesiam!...“*** – ***Rozumiem pauze, ktorú robíš, keď sa modlíš, vychutnávajúc si: verím v Cirkev, jednu, svätú, katolícku a apoštolskú...***⁸

Cirkev je jedna, pretože je „národom zhromaždeným v jednote s Otcom a Synom a Duchom Svätým“⁹ a táto jednota sa formuje trojitým spojením viery, kultu – obzvlášť Eucharistiou- a hierarchickým spoločenstvom. Zároveň je katolícka, je otvorená všetkým národom, všetkým rasám, všetkým kultúram. Bohatá rôznorodosť liturgických rítov, teologických a duchovných tradícií, disciplíny nielenže neubližuje tejto jednote, ale naopak ju vyjadruje. Preto „uznávajúc na jednej strane, že *mimo štruktúry* Kristovej Cirkvi *sa nachádza mnoho posväcujúcich a pravdivých elementov, ktoré ako dary vlastné Cirkvi podporujú katolícku jednotu* (pozri *Lumen gentium*, č. 8) a na druhej strane veriac v činnosť Ducha Svätého, ktorý vzbudzuje vo všetkých Kristových nasledovníkoch túžbu po tejto jednote“¹⁰, je správne prijať, že spása sa ľudom oznamuje práve cez Cirkev. „Veríme, že Cirkev je potrebná pre spásu. Pretože iba Kristus je prostredníkom a cestou spásy. V jeho tele, ktorým je Cirkev, sa nám sprítomňuje (pozri *Lumen gentium*, 14). Božský úmysel spásy však zahŕňa všetkých ľudí.“¹¹

Uvedomujete si aká krásna je naša katolícka viera? Ako hovoril náš Otec, dáva nám odpoveď na všetky túžby ľudského srdca tým, že nám ukazuje, že svätá Božia vôľa je, *aby boli všetci*

⁶ Svätý Otec František, Príhovor na Generálnej audiencii, 29. mája 2013

⁷ Svätý Josemaría, Homília Nadprirodzený zmysel Cirkvi, 28. máj 1972

⁸ Svätý Josemaría, Cesta, 517

⁹ Svätý Ciprián, Nedeľná modlitba 23 (PL 4, 553)

¹⁰ Pavol VI, Symbol viery (Vyznanie viery božieho národa), 30. júna 1967, 22

¹¹ Ibid, 23

*ľudia spasení a poznali pravdu.*¹² Na to ponúka svojím verným prostriedky k spáse a preto je tiež apoštolské nadšenie, túžba ohlasovať poznanie a Kristovu lásku všetkým ľuďom prirodzené kresťanskému povolaniu. Nič nás nemôže ospravedlniť od tejto zodpovednosti a musíme sa zamyslieť: ako sa ma táto zodpovednosť týka? V akej miere prosím za celé ľudstvo?

Je jasné, že „tí, čo nevedomky ignorujú Kristovo Evanjelium a jeho Cirkev, no hľadajú Boha s úprimným srdcom a snažia sa, pod vplyvom milosti, plniť skutkami jeho vôľu, ktorú spoznávajú prostredníctvom úsudkov svedomia, môžu dosiahnuť večnú spásu.“¹³ Boh však chce počítat s našou spoluprácou v evanjelizačnej úlohe: každý sa musí v jeho vlastnom prostredí každodenne snažiť šíriť túto správu o spáse a spolupracovať v uplatňovaní vykupiteľského diela. Pretože ako zdôrazňoval svätý Josemaría, ***nemôžeme zabudnúť, že svedomie sa môže našou vinou zdeformovať, zatvrdiť sa v hriechu a odporovať spásnej činnosti Boha. Preto je potrebné ohlasovať Kristovu doktrínu, pravdy viery a morálne normy, a preto sú tiež potrebné sviatosti, ktoré sú ustanovené Ježišom Kristom ako nástroj jeho milosti a útecha pre biedu vyplývajúcu z nášho stavu padnutej prirodzenosti.***¹⁴

„Preto sa teda Cirkev modlí a pracuje, aby sa celý svet začlenil do Božieho národa, Pánovho tela a chrámu Ducha Svätého a v Kristovi, hlave všetkých, vzdával všetku slávu a úctu Stvoriteľovi sveta a Otcovi“.¹⁵

Žijeme v dobe, v ktorej sa naliehavejšie ukazuje potreba pracovať na výstavbe Cirkvi. Nenechajme sa znechutiť ani nedajme priestor čo i len najmenšiemu pesimizmu pred klímou plnou relativizmu a ľahostajnosti- či dokonca odmietania Boha- ktorá sa rozširuje ako olejová škvrna na toľkých miestach. My, ktorí túžime brať vážne našu vieru, musíme radostne znásobiť úsilie o to, aby sme priblížili duše k Bohu, k Cirkvi. Nemyslite si, že je to neuskutočniteľná úloha: musíme iba robiť to, čo je v našich rukách, silne rozhodnutí úplne orientovať našu existenciu na Boha. Duch Svätý vždy pôsobí v našich srdciach a vzbudzuje v každom, možno v najneočkávanejších chvíľach, pálčivý smäd po večnosti, po nadprirodzenom živote. A my, každý z nás, musíme prejavíť, že sme pripravení nasledovať jeho podnety. **Byť Cirkvou, byť Božím národom podľa veľkého Božieho zámeru, znamená byť Božím kvasom medzi ľuďmi, hlásať a zaniest' Božie vykúpenie celému svetu, ktorý je často zmätený, ktorý potrebuje odpovede, ktoré povzbudia, ktoré dajú nádej a novú silu na cestu.**¹⁶

Nalieham: naplňme sa dôverou, nenechajme priestor sklúčenosti. Naša doba je plná úžasných možností na učenie sa a propagovanie dobra. Denne sa nám naskytujú možnosti ukázať našu lásku Pánovi tým, že o ňom budeme hovoriť ľuďom, ktorých stretneme na našej ceste. Zdvojnásobme našu dôveru v neho. **Boh je najsilnejší, hovorí Svätý Otec. A viete prečo? Pretože on je Pán, jediný Pán. A rád by som dodal, že realita, ktorá sa nám niekedy zdá**

¹² 1 Tm 2, 4

¹³ Druhý vatikánsky koncil, Konšt. Dogm. *Lumen gentium*, 16

¹⁴ Svätý Josemaría, Homília Nadprirodzený zmysel Cirkvi, 28. máj 1972, pozri Sv. Tomáš Akvinský, S. Th. Q. 62, a 1 a q. 61, a 2

¹⁵ Druhý vatikánsky koncil, Konšt. Dogm. *Lumen gentium*, 17

¹⁶ Svätý Otec František, Príhovor na Generálnej audiencii, 12. júna 2013

pochmúrna, poznačená zlom, sa môže zmeniť, ak jej my, ako prví, prinesieme svetlo Evanjelia predovšetkým naším vlastným životom. Ak na štadióne (...) počas tmavej noci niekto zapáli jedno svetlo, neosvetlí skoro nič, ak však aj ostatných viac ako sedemdesiat tisíc divákov zapáli svetlo, ožiari celý štadión. Snažme sa, aby bol náš život Kristovým svetlom. Spolu zanesieme svetlo Evanjelia celému svetu.¹⁷

Rozšírme tieto slová Svätého Otca tým, že sa budeme denne snažiť, aby v našej práci, v našom rodinnom živote, v medziľudských vzťahoch, v športových aktivitách, v každej chvíli, žiarilo svetlo nasledovníkov Ježiša Krista živene modlitbou a častým prijímaním sviatostí svätej spovede a Eucharistie.

V najbližších týždňoch pôjdem do Brazílie, aby som sprevádzal Svätého Otca na Svetových dňoch mládeže, ktoré sa uskutočnia v Riu De Janeiro na konci júla. Potom, ak Boh bude chcieť, mám v úmysle ísť na krátko do Chile, Uruguaja a Argentíny, aby som osobne zopakoval mojim dcéram a synom a ľuďom, ktorí sú v kontakte s Dielom, že Cirkev od všetkých veľa očakáva, že Svätý Otec František, ako to robili aj ostatní pápeži, sa spolieha na všetkých a na každého, pri šírení Kristovho posolstva po celom svete. Tak mi to vyjadril na audiencii, ktorú mi udelil 10. júna. Neprestávajte sa modliť za jeho osobu a úmysly. Tak ako aj pri iných príležitostiach počítam so všetkými, aby nám Boh udelil hojné duchovné dary zo stretnutia v Brazílii a z iných miest, na ktoré pôjdem. Všetky tieto okolnosti nás pozývajú na väčšie zjednotenie sa s Petrovým nasledovníkom: musíme ho synovsky sprevádzať, vážnejšie zjednotení s jeho osobou a s jeho službou Cirkvi a dušiam.

Siedmeho júla je výročie dňa, v ktorý don Álvaro požiadal o prijatie do Diela. Na jeho príhovor odporúčam vernosť všetkých nášmu kresťanskému povolaniu. Potom, 16. júla budeme oslavovať sviatok Panny Márie Karmelskej. Utielam sa k nej, aby nás svojim materským príhovorom naplnila túžbami po svätosti a apoštolskom nadšení.

Tento list píšem zo Zaragozy. Prišiel som sem na pozvanie arcibiskupa, aby som požehnal sochy svätého Josemaríu a blahoslaveného Jána Pavla II., ktoré sa vystavia v jednom kostole v tomto meste. Potom pôjdem do Pamplony, kde zostanem niekoľko dní predtým, ako sa vydám na cestu do Ameriky. Zotrvajte v modlitbe na moje úmysly.

S láskou Vás žehná

Váš Otec

+ Javier

1. júla 2013

¹⁷ Ibid